

Alexandrovka u Dubna na Volyni.

V této vesnici se narodil můj otec Josef Širc, jako nejstarší v rodině 1887. Jeho maminka byla rozená Svítková. Rodina mého otce se přestěhovala do Moštěnice, okres Ostrok. V Alexandrovce nám tam zůstali příbuzní.

Ve Zpravodaji číslo 2-2014 jsem četla článek od pana Martina Veličky -Volyňští Češi v druhém odboji a jejich repatriace. Píše v něm o lidech z Alexandrovky, jejich dalším pobytu v Toruni. Nedá mi, abych nenapsala jeden životní osud rodiny Svítkoví. Konkrétně rodiny Holých, pan Holý na můj popud sepsal jejich putování z Toruně na Ukrajinu, jednu kopii těchto zážitků mám též. Moje příbuzní rodina Svítková se dvěma dětmi Václav a Emilie a tam se v lágru narodil syn Miroslav v březnu 1943.

Jejich pobyt v lágru mi není znám, jednu důležitou událost si pamatuji podle vyprávění. Vedle jejich lágru byla vila a v ní si na zahradě hrávalo malé děčko. Milenka k plotu chodila prosit o jídlo. Matkou toho dítěte byla Polka, ale žena německého vojáka. Nikdo z místních se s ní kvůli tomu nestýkal, paní neměl kdo pohlídat dítko. Někde tam bylo křoví a Milenka se podhrabala a chodila té paní hlídat.

Přišel rok 1945 měsíc duben a blížila se fronta, Němci utekli a Rusové ještě nedošli. Lidé z lágru podpálili ty jejich dřevěné ubikace. Večer se Němci vrátili a lidé se neměli kam uchýlit, schováli se do blízkého lesíku. Němečtí vojáci prý jezdili s motorkou a lidé stříleli jak králíky.

Milenka s maminkou šly za tou Polkou jí prosit, aby je schovala. Ta paní je schovala do sklepa na uhlí, uvařila jim prý vědro brandy-kávy a dala jim prádlový hrnek s pokličkou a nějaké i jídlo. Něco málo jídla měli svoje, počítali, že přijde konec války a tak z toho mála co měli si něco nasušili.

Bylo jich snad 12 osob, strýčkové a tetičky a mezi nimi i maličký Mireček. Sklep prý zarovnal slámou a v této tmě a ustláno na uhlí byli asi 10 dnů. Ptala jsem se sestřenice, jak dokázala maminka uhlídat Mirečka, aby neplakal, ona mi řekla, že tam byla ještě jiná malinká holčička. Sestřenice ještě nyní, když si na to vzpomene, tak se celá zatřese – br, byla to hrůza.

Němci chodili se psy a hledali utečence, tito lidé ve sklepech měli štěstí a nenašli je.

Šťastně přežili konec války – díky obětavé Polce. V roce 1945 přijeli do Čech. V roce 1947 se sešli i dědou, který zůstal na Volyni, protože v té době, když Němec lidem nařídil, aby jeli na hlavní silnici – šlach, tam je Němci naložili na nákladní auta a odvezli, v tom momentě byl děda schovaný ve vybudovém provizorním krytu na dvoře.

Sepsala Soňa Nováková, rozená Šircová
V Č.Kamenici dne 10.06.2014